

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. S.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. srpna 2017, č. j. KUKHK-23736/DS/2017-3/VaD,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 22. 6. 2017, č. j. MUDK-ODP/52465-2017/jal 29623-2016/jal, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších

předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa:

- dne 25. 6. 2016 v 22:01 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnici I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 94 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 91 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu,

- dne 26. 6. 2016 v 11:39 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 60 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů.
4. Žalobce v prvním bodu žaloby vytýkal správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
5. V dalším žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgán nerozhodoval podle novější právní úpravy, tj. dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Tato úprava, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, měla být

s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* aplikována i na správní delikty, které byly spáchány dříve. Rovněž uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. (pozn. zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích – dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“) a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt nezavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby nedošlo k porušení silničního zákona jeho vozidlem. Údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.

6. Žalobce dále namítl, že správní orgán nezákonně rozhodoval o sankci, neboť zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu (a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení). Výrok rozhodnutí proto neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na změnu zákona ke dni právní moci tohoto rozhodnutí nebyl žalobce schopen přezkoumat, zda bylo možné uložit příslušný druh trestu.
7. Ve čtvrté žalobní námitce bylo žalobcem namítáno, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány ex offio. Žalobce v této souvislosti odkázal na ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Zastává přitom názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti a sankce měla mít pouze preventivní charakter.
8. V další žalobní námitce byla žalobcem namítána neexistence „*správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu*“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., v jejímž důsledku skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala a jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak mělo být žalovaným zrušeno, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Správní delikt provozovatele vozidla totiž již neexistoval.
9. Žalobce následně namítal, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. Z výroku totiž nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Uvedl přitom, že správní orgán I. stupně konstatoval, jaká rychlost byla vozidlu žalobce naměřena, avšak nekonstatoval skutkovou podstatu, jejíž znaky jednání jsou žalobci přičítány.
10. Žalobce dále tvrdil, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z

obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících a neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Podle žalobce bylo porušeno právo na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel, neboť řidič nebyl nijak upozorněn na to, že je snímán kamerami, a důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřijatelný.

11. Žalobcem byla namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla
12. Následně byl žalobcem vytýkán i postup správního orgánu I. stupně, který měl být v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalobce uvedl, že mělo být vedeno společné řízení ohledně všech sbíhajících správních deliktů. Žalobce rovněž poukázal na fakt, že pokud by bylo vedeno řízení společné, byla by mu udělena jen jedna pokuta a měl by povinnost nahradit pouze jedny náklady řízení. Žalobce konkrétně poukázal na přestupek ze dne 26. 6. 2016, o kterém bylo samostatně rozhodnuto dne 22. 6. 2017, č. j. MUDK-ODP/52465-2017/jal 29623-2016/jal (tj. v době, kdy bylo vedeno toho napadené řízení) a vyčíslil, že v příčinné souvislosti s tímto pochybením správního orgánu mu může vzniknout škoda ve výši až 5 000 Kč.
13. V další žalobní námitce bylo uvedeno, že správní orgán neprokázal to, že měřený úsek nebyl označen příslušnými dopravními značkami určujícími „Měření rychlosti“. Žalobce konstatoval, že obecní policie má povinnost vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení stálého automatického technického systému. Za vhodný způsob má žalobce právě umístění předmětných značek. Žalobce je dále toho názoru, že správní orgán I. stupně se také nezabýval jednou z podmínek měření rychlosti, tedy zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Z těchto důvodů shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
14. V následujícím bodu žaloby nazvaným „*Vady výroku*“ namítal žalobce několik pochybení. Nejprve žalobce konstatoval, že v části úseku, kde mělo dojít k překročení rychlostního limitu, tento limit zřejmě neplatil, protože předmětný úsek vymezený dopravními značkami IS 12a a 12b neprochází zastavěným územím obce. V návaznosti na to správním orgánům vytkl, že pokud v celé délce tohoto úseku není stanoven rychlostní limit 50 km/h, nebylo prokázáno, že řidič vozidla překročil uvedený rychlostní limit právě v těch místech, kde platil, resp. že nebylo nijak prokázáno, jakou rychlostí jelo vozidlo žalobce v různých úsecích probíhajícího měření. Nelze tedy tvrdit, že by řidič vozidla žalobce jel konstantní rychlostí 91km/h. Z výroku rozhodnutí pak nelze dovodit ani další znak skutkové podstaty, a to skutečnost, zda údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle žalobce dále neobsahoval všechna ustanovení, na základě nichž bylo rozhodováno. A konečně namítl, že správní orgán překročil svou pravomoc, jelikož žalobci závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bankovním převodem na účet správního orgánu nebo v hotovosti na jeho pokladně. Žalobce byl tak krácen na svých právech, jelikož nemohl využít jiné možnosti úhrady, jako například platbu poštovní poukázkou.

15. Žalobce také namítl, že správní orgán měl pochybit i v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce. Žalobce proto namítl, že není pravdou, že by celý měřený úsek byl obcí ve smyslu silničního zákona, jelikož jeho podstatná část nespadá do zastavěného území. Žalobce je rovněž toho názoru, že pouhé konstatování správního orgánu, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, je nedostatečné. Správní orgán měl uvést, z čeho a jak tento skutkový stav dovodil.
16. V poslední námitce žalobce prakticky zopakoval ty námitky, které se týkaly chybně vymezeného místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce opět poukázal na to, že určité úseky komunikace neprocházejí zástavbou, jejich součástí jsou křižovatky a žalobce se jednoduše neměl možnost s místem měření rychlosti seznámit.
17. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu.
19. Žalovaný k otázce právní úpravy uvedl, že zákon o odpovědnosti za přestupky nabyt účinnosti k 1. červenci 2017. V jeho přechodných ustanoveních (ustanovení § 112 odst. 1) je uvedeno, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona (tzn. i pokud by zvláštní zákon neobsahoval formální označení „přestupek“, postupovalo by se podle zákona č.

250/2016 Sb. – nového přestupkového zákona). Přechodné ustanovení se týká hmotného práva („odpovědnost za přestupek“). Pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, posoudí se odpovědnost podle dosavadních předpisů [(v případě přestupků fyzických osob podle zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v případě právnických osob a podnikajících fyzických osob podle právních předpisů upravujících příslušnou skutkovou podstatu)]; podle nového přestupkového zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Žalovaný dále upozornil, že lhůta 15 dnů od vyhlášení právního předpisu do nabytí účinnosti, která je uvedena v § 3 odst. 3 věta první zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/1999 Sb.“), je stanovena pouze jako podpůrná obecná úprava pro situaci, kdy konkrétní právní předpis nemá žádné ustanovení o účinnosti. Zákon č. 309/1999 Sb. ale takové ustanovení má, není tedy žádných pochyb, že se použije jako lex specialis.

20. K námitce týkající se společného řízení žalovaný podotkl, že v dané věci bylo vedeno společné řízení o přestupku ze dne 25. 6. 2016 ve 22:01 hod. a ze dne 26. 6. 2016 v 11:39 hod., o nichž bylo vydáno rozhodnutí č. j. MUDK-ODP/52465- 2017/jal 29623-2016/jal (tj. napadené rozhodnutí, které je předmětem tohoto řízení).
21. Námitku, že výrok rozhodnutí obsahuje nedostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci, neshledává žalovaný důvodnou a rovněž podotýká, že není zákonnou povinností oznámit

úsek měření rychlosti dopravní značkou. Žalovaný poté znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž při rozhodování vycházel a odkázal přitom na znění protokolu o provedení dokazování, který je založen ve správním spisu.

22. Závěrem žalovaný uvedl, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení

§ 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

24. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 24. 7. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 25. 6. 2016 ve 22:01 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnici I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil neznámý řidič nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 94 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 91 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
25. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 8. 9. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu k podání vysvětlení podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu reagoval sdělením, že vozidlo v uvedeném období řídil W. S. Doručovací adresa. Správní orgán I. stupně vzápětí, dne 21. 9. 2016, vyzval uvedeného řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla adresátovi vhozena do schránky. Dne 20. 10. 2016 došlo správnímu orgánu od výše jmenovaného vysvětlení, v němž uvádí, že skutečně předmětné vozidlo (reg. zn. 3AC 0480) v uvedený čas řídil. Správní orgán požádal dne 24. 10. 2016 Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, aby označenou osobu řidiče v souladu s ustanovením § 59 zákona o přestupcích fyzicky prověřil, jelikož by se mohlo jednat o tzv. fiktivní osobu. Dne 1. 11. 2016 proběhla prověrka k pobytu zmíněné osoby na adrese Francouzská 84 v Brně, s negativním výsledkem. Na adrese bydlela pouze žena, která odmítala podat výpověď, a sousedé potvrdili, že osoba dle popisu, s ženou

v uvedeném bytě nebydlí. Správní orgán následně zaslal výzvu k podání vysvětlení dne 26. 1. 2017 i na adresu trvalého pobytu, ale tato písemnost byla dne 30. 1. 2017 vrácena jako nedoručená s uvedením důvodu nedoručení „adresát neznámý“, kdy toto bylo potvrzeno a opatřeno podpisem doručovatele pošty. Do správního spisu byla taktéž založena další dvě vysvětlení uvedeného řidiče ke sp. zn. ODP/28458-2016/CRN a sp. zn. ODP/85703-2016/crn 29405-2016/crn/4. Obě obsahují doznání jmenovaného k přestupkům, které mu byly kladeny za vinu.

26. Správní orgán následně dne 23. 5. 2017 vydal usnesení, jímž 2016 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích rozhodl o odložení oznámení přestupku, jelikož nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že osoba W. S. byla sdělena jako řidič u dalších dvou provozovatelů vozidel, doručení písemností probíhalo ve všech případech vhozením do schránky. Z prověrky pobytu přitom vyplynulo, že osoba se na uvedené adrese nezdržuje. Správní orgán označení řidiče shledal jako účelové a doplnil, že nešlo ověřit, kdo vlastně písemné doznání v českém jazyce napsal.
27. Z předloženého správního spisu dále vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 24. 7. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 26. 6. 2016 v 11:39 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil neznámý řidič nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 60 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
28. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 5. 9. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu k podání vysvětlení podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval, proto mu byla zaslána i výzva k podání vysvětlení dle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 23. 5. 2017 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
29. Dne 23. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně usnesení, č. j. MUDK-ODP/42335-2017/jal 29623-2016/jal, jímž řízení o obou správních deliktech žalobce spojil. Toto usnesení nabylo právní moci téhož dne.
30. Následně byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 14.

6. 2017, zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 24. 5. 2017. Dne 12. 6. 2017 obdržel správní orgán I. stupně plnou moc zástupce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026.

31. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 14. 6. 2017 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Z listiny založené ve správním spise poté vyplynulo, že žalobce ani jeho zmocněnec nevyužili práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
32. Dne 22. 6. 2017 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o správním deliktu č. j. MUDK-ODP/52465-2017/jal 29623-2016/jal, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
33. Dne 22. 6. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena námitka podjatosti vůči všem zaměstnancům Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, a to včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu. Vyjádření k námitce podjatosti vznesené žalobcem bylo vydáno dne 27. 6. 2017.
34. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 10. 7. 2017 blanketní odvolání, v němž uvedl, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jež odvolání zamítlo a rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, ze dne 22. 6. 2017, č. j. MUDK-ODP/52465-2017/jal 29623-2016/jal, potvrdilo (viz shora).

B. Právní závěry

35. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
36. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

37. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím*

jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

38. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
39. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Nebylo měřeno automatickým technickým prostředkem bez obsluhy

40. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitého rychloměru jednalo v obou případech o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy (obě deliktní jednání se stala na stejném místě), opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-433-207/Čj-2015-051006, včetně ilustrativní mapy). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
41. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
42. To, že v daném případě použitý rychloměr typu SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají již zmíněné dokumenty, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno např., že: „*Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.*“
43. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.

2. Zavinění

44. Žalobce v další části žaloby zpochybňoval otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť

dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017.

45. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
46. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl od tohoto data stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost nového zákona o přestupcích a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ. Krajský soud tak nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyt účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva.
47. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
48. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
49. S ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce (jak bylo vysvětleno shora), je pak zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel

(osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

3. Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

50. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve výroku napadeného rozhodnutí odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017). Rovněž žalovaný se touto problematikou zabíral v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 11. Krajský soud tak nemůže přisvědčit názoru žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit.
51. Žalobce se měl dopustit porušení povinností mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu a dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Krajský soud podotýká, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
52. Žalobce zpochybňuje aplikaci ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, nicméně pomíjí, že je sice pravdou, že zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že v § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“, avšak s ohledem na intertemporální ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky správně žalovaný aplikoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění: „Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč“.
53. Zároveň ze stejného důvodu, tj. s ohledem na intertemporální ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, není důvodná ani ta část námitky, která směřuje do zpochybnění odkazu na ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně řádně s odkazem na zákon o odpovědnosti za přestupky aplikoval ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, dle kterého se za přestupek uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč. Žalobci tak byla uložena pokuta na samé spodní hranici sankčního rozpětí. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak zcela zřetelné, podle kterých ustanovení správní orgán výši pokuty stanovoval.
54. Soud při posouzení současné i předcházející právní úpravy dále dospěl k závěru, že v souladu s § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto žalovaný správně použil dosavadní úpravu, jelikož obě jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala totožná.

4. Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

55. Žalobce následně namítal, že žalovaný se nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
56. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a konstatuje, že se jedná o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou si tedy soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce. Krajský soud při této úvaze vycházel analogicky z úpravy trestního práva, jelikož zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje. Lze konstatovat, že snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody přitom stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, 2) lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
57. Ustanovení § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona naopak uvádí, že pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Kromě toho důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
58. Z předpisů trestního práva dále vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující. Obdobnou právní úpravu v případě přestupků sice nenalezneme, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal.
59. Žalobce přitom v žalobě pouze konstatoval, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dány byly, neuvedl však jaké. Krajský soud tak podotýká, že nemůže za žalobce domýšlet, k jakým skutkovým okolnostem směřuje jeho argumentace. S touto

námítkou tak bylo možno se vypořádat pouze v obecné rovině. Dlužno dodat, že po pečlivém prostudování správního spisu a veškerých podkladů krajský soud neshledal naplnění důvodů pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici.

60. Zároveň je třeba upozornit na to, že žalobce se v bodu 38 žaloby mylí v tom, že správní orgán měl povinnost provést správní úvahu ohledně mimořádného snížení sankce. Správní orgán prvního stupně při svém rozhodování přihlédl zejména k nutnosti naplnit preventivní účel sankce, kdy provozovateli vozidla nehrozí za správní delikt žádný jiný negativní následek, než finanční postih. Žalovaný také doplnil, že spácháním deliktního jednání mohlo dojít k ohrožení života a zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Soud při posouzení této námítky přihlédl především k tomu, že z odůvodnění správního rozhodnutí I. stupně i z napadeného rozhodnutí vyplývají skutečnosti, které byly správními orgány zvažovány a jak byly tyto hodnoceny. Z obou rozhodnutí vyplývá, jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností a postup správního orgánu nevykazuje žádný exces ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 5 000 Kč (tj. na samé spodní hranici sankčního rozpětí) za úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.
61. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.

5. Neexistence „správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

62. Žalobce dále namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Krajský soud ani tuto námítku neshledal důvodnou.
63. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis (zákon o odpovědnosti za přestupky) neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků. Dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako: *„provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
64. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že: *„provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
65. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na

pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.

66. Krajský soud při posouzení této námitky vycházel dále z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“ Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl krajský soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné. Tato námitka není důvodná.

6. Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně)

67. Žalobce dále namítal, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje popis protiprávního jednání a v čem spočívalo.
68. Krajský soud by v prvé řadě odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval, a to například v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Konstatoval, že: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“
69. Po pečlivém prostudování prvoinstančního správního rozhodnutí lze konstatovat, že správní orgán I. stupně řádně citoval ustanovení právních předpisů. Je pravdou, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, měl být zhodnocen jako nedostatečný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí

správního orgánu I. stupně obsahuje přímý odkaz na přesný odstavec ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a rovněž obsahuje údaj o tom, že bylo porušeno ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Tyto odkazy jsou navíc doplněny informacemi, které svým obsahem nelze významově podřadit pod text jiného ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádné pochyby o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

70. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 25. 6. 2016 ve 22:01 hod a dne 26. 6. 2016 v 11:39 hod. neustanovení řidiči vozidla překročili nejvyšší povolenou rychlost v obci, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50km/h, jeli rychlostí nejprve 91 km/h a poté 60 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h), čímž došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
71. Lze tak konstatovat, že v nyní posuzované situaci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 zákona o silničním provozu (odkazující norma) a zároveň je ve výroku uvedeno i ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Zároveň jsou uvedena i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h).
72. Lze tak shrnout, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

7. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

73. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.
74. Nejprve krajský soud podotýká, že nesouhlasí se žalobcem v tom, že dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, slouží pouze

k označení stacionárního měření rychlosti. Takový závěr nemá ani v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené vyhlášce, žádnou oporu.

75. Dále konstatuje, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
76. Do správního spisu bylo založeno vyjádření Policie České republiky „Návrh úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel“, ze dne 21. 12. 2015, č. j. KRPH-433-207/Čj-2015-051006, ze kterého vyplývají informace o tom, v jakých úsecích pozemních komunikací budou probíhat úseková měření rychlosti. Dlužno podotknout, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že totožné údaje včetně všech míst, kde probíhá úsekové měření rychlosti motorových vozidel automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy v této oblasti, jsou veřejně dostupné na internetových stránkách města Dvůr Králové nad Labem. Ze shora uvedených důvodů považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou.

8. Protiústavnost

77. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
78. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
79. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

9. Společné řízení

80. V této námitce poukázal žalobce na skutečnost, že dle jeho názoru mělo být správním orgánem I. stupně vedeno společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto měla být uložena společná pokuta, u níž by správní orgán zohlednil absorpční zásadu.
81. Žalobce tuto skutečnost vztahoval hypoteticky ke všem deliktům, které mu mohou být v budoucnu kladeny za vinu. K tomu je však nutno uvést, že o takto žalobcem zmiňovaných přestupcích dosud není žádné řízení vedeno, dokonce ani žádné řízení dosud zahájeno zřejmě nebylo. Pouze po zahájení řízení konkrétních deliktů je však možno uvažovat o společném řízení o nich.
82. Konkrétněji se pak žalobce vyjádřil pouze ve vztahu k přestupku ze dne 26. 6. 2016, o němž bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto dne 22. 6. 2017, rozhodnutím č. j. MUDK-ODP/52465-2017/jal 29623-2016/jal. Dlužno dodat, že žalobce poukázal na prvoinstanční správní rozhodnutí, které nyní podléhá soudnímu přezkumu v této věci. Řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, bylo vedeno ohledně dvou přestupků a jeden z nich je skutečně ten, na který žalobce v žalobě poukazuje. Řízení o přestupcích žalobce bylo spojeno usnesením Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 23. 5. 2017, č. j. ODP/66065-2016/jal 29197-2016/jal. Žalobce a žalovaný jsou tak v tomto případě ve shodě a námitka je zcela nedůvodná.

10. Měření rychlosti

83. V tomto žalobním bodu uplatňoval žalobce několik námitek. Žalobce namítl, že nebylo prokázáno, že v předmětném úseku, kde má docházet k úsekovému měření vozidel, bylo označeno příslušnými dopravními značkami tj. značkou „Měření rychlosti“ a „Konec měření rychlosti“. Dále se správní orgány nezabývaly otázkou, zda účelem měření rychlosti v daném úseku bylo skutečně zvyšování bezpečnosti provozu.
84. Krajský soud předně uvádí, že s první námitkou týkající se povinnosti obecní policie užívat dopravní značky určující měření rychlosti a problematikou označování předmětných úseků těmito značkami se zabíral již v námitce č. 7. Proto na ni bez dalšího odkazuje.
85. K námitce že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku (potažmo správnímu deliktu) došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 8-9) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

11. Vady výroku

86. I v tomto žalobním bodu bylo žalobcem vytýkáno několik pochybení.
87. a) Žalobce namítal, že v části úseku, kde mělo dojít k překročení rychlostního limitu, tento zřejmě neplatil, protože tento úsek mezi dopravními značkami IS 12a a 12b neprochází zastavěným územím obce.

88. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, v němž se ztotožnil a poukázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, dle něž *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymezována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*
89. S uvedenými právními závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud a dodává v návaznosti na ně následující. Předmětná jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dnů 25. 6. 2016 a 26. 6. 2016 jsou přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h). Jedná se tedy o přestupky spáchané v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
90. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace např. stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem dotčené obce.
91. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupcích, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, z veřejnoprávní smlouvy
- ze
dne

12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že tato námitka není důvodná.

92. b) Dále žalobce namítl, že nebylo nijak prokázáno, jakou rychlostí jelo vozidlo žalobce v různých úsecích probíhajícího měření.
93. Krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
94. c) Žalobce spatřoval jako vadu správního rozhodnutí i to, že ve výroku rozhodnutí absentoval údaj, zda porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.
95. Nutno souhlasit s tím, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt. Pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena. V projednávané věci lze na tuto skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ostatně ani žalobce. Pokud žalobce argumentuje i tím, že se jedná o znak skutkové podstaty, mýlí se. Zaměňuje totiž podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.
96. d) Výrok správního orgánu I. stupně také neobsahoval uvedení veškerých ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.
97. Tato problematika již byla krajským soudem komplexně řešena v souvislosti s vypořádáním námitky č. 6, krajský soud na tuto argumentaci bez dalšího odkazuje. Dodává přitom, že tato námitka je zcela nedůvodná, jelikož, jak již bylo uvedeno shora, výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje všechny zákonné náležitosti.
98. e) Správní orgán měl překročit svou pravomoc tím, že žalobci závazně určil způsob, jakým má uhradit stanovenou pokutu.
99. Výrokem rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu). Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky složením v hotovosti na pokladně Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž jako informaci magistrátu pro žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitě plnění. Nadto má krajský soud za to, že způsoby, kterými lze pokutu

a náklady správního řízení zaplatit, nejsou náležitostmi, které musí nutně výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.

12. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

100. Žalobce namítal, že správní orgány pouze konstatovaly, že úsekové měření rychlosti se nalézá v obci, resp. zastavěném území, aniž by tyto závěry odůvodnily nějakým dokazováním. S touto námitkou žalobce krajský soud nemůže souhlasit a to již z důvodů, které vysvětlil výše. Odkazuje proto plně na svou argumentaci k námitce č. 11. Na základě výše uvedeného je pak zcela zřetelné, že tato námitka není důvodná. Krajský soud proto nepovažoval ani za nutné provést jako důkaz územní plán obce Choustníkovu Hradiště, jak navrhoval žalobce.

13. Nestanovení místa přestupku

101. K otázce určení místa spáchání přestupku se krajský soud již několikrát v odůvodnění tohoto rozsudku vyjadřoval (např. u vypořádání námitky č. 11). Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že správní orgán I. stupně nepochybil, jelikož výrok prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti. K otázce náležitostí výroku se krajský soud rovněž vyjádřil v souvislosti s vypořádáním námitky č. 6. Krajský soud navíc upozorňuje, že žalobce zcela pominul skutečnost, že se v tomto případě jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož princip byl vysvětlen shora.
102. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
103. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

104. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. června 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně